

A MESEÍRÓ PÁLYÁZAT GYŐZTES MESÉI 2023

Érchegyiné Futó Csilla
**MESE A KUTYÁRÓL,
AKI DOBOLNI
TUDOTT A FARKÁVAL**

Tripsánszki Éva
**AZ ARANY-
CSENGETTYŰS
GALAMB**

Forgácsné Fekete Anita
**EGY MESÉS
ÓBUDAI SÉTA**

Gacsályiné Frányó
Zsuzsanna
**BERCI ÉS
AZ UTCABÁL**

TARTALOM

Polgármesteri köszöntő	5
<i>Érchegyiné Futó Csilla</i> Mese a kutyáról, aki dobolni tudott a farkával	7
<i>Tripsánszki Éva</i> Az aranycsengettyűs galamb	15
<i>Forgácsné Fekete Anita</i> Egy mesés óbudai séta	23
<i>Cacsályiné Frányó Zsuzsanna</i> Berci és az utcabál	31

Tisztelt szülők, kedves munkatársaim, kedves gyerekek!

Ez már a harmadik közös mesekönyvünk. Évről évre egyre nagyobb büszkeséggel tölt el, hogy amit megálmodtunk annak idején a kollégákkal, az valóra válik, és megszületnek ezek a csodaszép, helyi történetek az itt élők, itt dolgozók tollából. És bár tudom, hogy a nyomtatásban megjelenő kiadványoknál ma már jóval környezettudatosabb megoldásokat részesítünk előnyben, be kell vallanom, nagyon jó érzés kézbe venni ezt a nagyszerű, színes mesekönyvet, amely rengeteg tehetséges felnőtt és gyerek közös munkájának eredménye.

Az idén 150 éves Budapest, benne a mi szívünkhöz legközelebb álló, öreg városrész, Óbuda szebbnél szebb történeteket ihletett, nem csoda, hogy minden korábbinál nehezebb dolga volt a zsűrinek, amikor választania kellett.

Amilyen hálátlan feladat a döntés, annyira hálás az azt követő rész: amikor harmadik kerületi óvodások illusztrálják a meséket. Bámulatosan szép, kifejező rajzok születtek idén is, és nagy öröm, hogy végre Önök is kézbe vehetik, megcsodálhatják a kiadványt. És annyiszor mesélhetnek belőle, amennyiszer csak szeretnének.

Köszönöm, hogy ennyi tehetséges kollégánk meséjét ismerhettem meg, a nyerteseknek ezúton is szívből gratulálok. Ezek a történetek innentől kezdve mindannyiunk közös történetei, a mi meséink, tele fontos kérdésekkel, emlékezetes figurákkal és gondolatébresztő helyzetekkel. Legyen minél több örömük bennük.

Fogadják szeretettel!

dr. Kiss László
polgármester

Kovács-Kárpáti Tamara - Óbudai Meseerdő Óvoda

Zsíros Boglárka - Óbudai Meseerdő Óvoda

Érchegyiné Futó Csilla

Mese a kutyáról, aki dobolni tudott a farkával

Hatalmas hópelyhek pettyezték az eget, amikor egy fák ölelte házikóban világra jött öt barna bundás kiskutya. Nem érezték a kinti hideget, a kályha melegénél büszke anyukájukhoz bújva aludtak békésen, miközben a pattogó tűz duruzsolt nekik aldatót.

A puha, álomszuszek kis szörgombócok hamar kíváncsi kölyökké cseperedtek. Borzas bundájuk, görbe lábacskaik, dús szemöldökük és kackiás szakálluk tanúsította, hogy nem akármilyen kutyák, hanem szálkás szőrű tacskók. Mire kitavaszkodott, az anyukájuk sok mindenre megtanította őket. Az öt kiskutya egy percig sem unatkozott. Az első labdázni szeretett a legjobban, a második gödröt ásni, a harmadik macskát hajkurászni, a negyedik botot rágicsálni, az ötödik pedig folyton-folyvást az emberek lába körül toporogni. El is nevezték hát Topinak.

Topinak volt egy különleges képessége. Nem úgy csóválta a farkát, jobbra-balra, ahogy más kutyák, hanem körbe-körbe pörgette, mint egy propeller, így aztán dobolt vele, ha kellett, ha nem.

Beköszöntött a nyár, és a kiskutyák búcsút vettek az anyukájuktól. Topi is új gazdához költözött. Izgatottan várta a napot, amikor vadászni indulhat. Nem tudta pontosan, mit is jelent ez, de annyiszor hallotta, hogy remek vadászkutya válik majd belőle, hogy azt gondolta, biztosan nagyszerű dolog lesz.

– Juhúúú! – nyargalt előre lobogó fülekkel, amikor egy tavaszi hajnalon útra keltek a gazdájával a Budai-hegységben. Lépten-nyomon belehemperedett a harmatos fűbe, mohón szimatolt a levegőbe, és barátságos csaholással üdvözölte a madarakat. És mivel a kutyák mindig csóválják a farkukat, ha izgatottak, Topinak is megállás nélkül pörgött körbe-körbe a farka. Dobolt a fűben kékelő odvas keltikéken – ss-ss, ss-ss, ss-ss –, dobolt az avarban – cs-ss. cs-ss, cs-ss –, és dobolt a tölgyfák törzsén is – dib-dib, dib-dib, dib-dib.

– Uramatyám, mintha egy rezesbandával jöttem volna vadászni! – szörnyülködött a gazdája. – Halkabban, te ostoba kutya, akkora zajt csapsz, hogy a jó öreg 150 éves Budapesten is hallani!

Ha Budapest nem is, de bizony az erdő visszhangzott Topi dobszólójától. A cinkéknek és az erdei pintyeknek torkukra forrott az ének, a fekete harkály sértődötten tekingetett körbe, a baglyok első álmukból riadva, értetlenkedve dugták elő a fejüket az odúból, az erdei egerek sietve surrantak odébb a levelek rejtekében, a róókák pedig somolyogva, puha léptekkel osontak haza a rókavárba, köszönetet mondván az ismeretlen jötevőnek, aki dobszóval jelezte a vadász jöttét.

Akárhová mentek, mindenütt így jártak. Topitól zengett az erdő a Hármashatár-hegyen, a Remete-hegyen, a Kecse-hegyen, Aranyhegyen, Bükkösten és Táborhegyen is. A vörös vércsék és a héják, akik a magasból mindent jól láttak, hírért vitték az egész Budai-hegységben a kutyának, aki dobolni tud a farkával.

Topi gazdája bezzeg cseppet sem örült. Szegény tacsó hiába serteptélt a lába körül, hiába szaladt elé lobogó fülekkel, hiába bökdöste nedves orrával a tenyerét, látni sem akarta.

– Eredj a lábam elöl, te, vadászkutya! Hát tacsó az ilyen egyáltalán, aki csak dobolni tud?!

Varga Bálint - Gyermeksziget Montessori Óvoda

Topi lógó orral kullogott be a kutyaházba, és lassacskán el is feledkeztek róla. Nem kerültek finom falatok a táljába, friss víz helyett a pocsolólyákból oltotta a szomját, és nemhogy vadászni, de sétálni sem jártak. Topi úgy elszontyolodott, hogy már dobolni sem volt kedve. Naphosszat hasalt a vackában, búsan bámulva maga elé.

Az idő közben éppolyan reménytelenül szomorúra fordult, mint Topi hangulata. Hiába festette az őszi pompás aranyzínűre, mandarinsárgára, rozsdabarnára a fák levelét, a nappalok egyre rövidebbek, az éjszakák pedig egyre hűvösebbek lettek. A felhők is együttérzően sírdogáltak a bánatos kiskutya láttán.

Stefán Dominik - Gyermeksziget Montessori Óvoda

Egy fázós reggelen Topi komoly elhatározással ébredt. Kinyújtózta alvástól elgémberedett tagjait, és úgy döntött, ő bizony világgá megy, hogy új családot keressen magának. Lyukat ásott a kerítés mellett, és útnak indult.

A sok friss illat és a madarak éneke gyorsan jókedvre derítette, derűsen kocogott előre, míg az erdőbe nem ért. Ott aztán izgatottan olvasta ki a szagokból, hogy nemrég süni járt arra, és földre szegezett orrocskával, farkcsóválva követte a nyomot. Ahogy haladt, zörögtek az ágak,

csörögtek a levelek, hangos dobászó kísérté lépteit.
– Csak nem te vagy a kutya, amelyik dobol a farkával? – kukucskált ki a sün a vackából. – Hallottam ám rólad!

Jancsár Zalán - Gyermeksziget Montessori Óvoda

– Mi is! Mi is! – kiabálták a tölgy ágáról a mókusok.
Egyre többen érkeztek, hogy megismerjék a tacsót, akiről a vércsék meséltek. Topi úgy meghatódott a kedves fogadtatástól, hogy abba se tudta hagyni a dobolást. A sün vadalmával, a mókusok dióval kínálták, egy odatévedt róka pedig friss tyúklábbal kedveskedett.
Topi a lakoma után folytatta útját, és bárhová ment, mindenütt így fogadták. Az erdő lakói szeretettel várták a Hármashatár-hegyen, a Remete-hegyen, a Kecse-hegyen, Aranyhegyen, Bükkösetőn és Táborhegyen is. A vörös vércsék és a héják, akik a magasból mindent jól láttak, hírt vitték az egész Budai-hegységben, hogy úton van a kutya, amelyik dobolni tud a farkával.
Eltelt az ős, és véget ért a tél is, de Topi még mindig vándorolt. Addig mendegélt, míg egyszer csak elfogyott körülötte az erdő. A mádár-csicsergést eltompította az autók robogásának zaja, orrát az avar alól kibújó hóvirágok illata helyett benzingöz csiklandozta, talpait a föld puha érintése után aszfaltút súrolta. Az egyik bátor róka egészen

a Kiscelli kastélyig kísérté Topit, aztán elbúcsúzott tőle.
– Innen egyedül kell továbbmennem. Látod azt az ösvényt? Légy óvatos, itt mindig sok ember sétál és sok gyerek játszik. Remélem, találsz egy kedves családot magadnak.

Épp csak pitymallott, így Topi fáradtan leheveredett egy bokor alá. Csakhamar elnyomta az álom. A bágyadt tavaszi nap az ujjaival már zöldre cirógatta a fűvet, mire felébredt. Igazat mondott a róka. Bármerre nézett, az ember ismerős nyomait látta maga körül. Padokat, asztalokat, és valami jó szagú, fából készült építményt, amely egy erdei kilátóhoz hasonlított. Kíváncsian szaglászott körbe, és farkcsóválás közben, dib-dib, dib-dib, ütemesen kopogott a ritmus a fából készült vár gerendáin.

A tavaszi napsütés egyre több embert csalogatott ki a Kiscelli parkerdőbe. Topi a bokor biztonságos rejtekéből figyelte a ráérősen sétálgató embereket és a faváron szaladgáló gyerekeket. Egyszer csak izgatott kiáltást hallott.

– Odanézz, ott egy kiskutya a bokor alatt!
Két mosolygós kislány lépett oda hozzá. A nagymamájukkal sétáltak fel, hogy megnézzék az új játszóteret.

Kisvári Liza - Gyermeksziget Montessori Óvoda

Kocsis Boglárka - Óbudai Meseerdő Óvoda

Oldal Anikó - Óbudai Meseerdő Óvoda

Topi a farkával először csak sepregetni kezdett jobbra-balra, ahogy a többi kutya, kicsit félt ugyanis, hogy a dobolással elriaszítja a gyerekeket. Ám ahogy a lányok finoman simogatni kezdték a bundáját, felbátorodott. A hátára hemperedett, hogy a pocakját vakargassák, aztán örömeiben felpattant, és akkora farokcsóválásba kezdett, hogy olyan dobszólót még nem hallott a Kiscelli parkerdő!

– Bori! Hallod ezt? Ez a kutya dobol! Nekünk dobol!

– Figyelj, kiskutya, énekeljünk neked? Te dobolsz, mi meg énekelünk, jó? A nagy zenebonára a nagymama is odasétált, és nem győzött ámuldozni, hogyan üti a ritmust a kis tacsó. Az előadás olyan jól sikerült, hogy tovább énekeltek, végül a nagy is beállt a kórusba. A víg muzsikaszóra mintha még a napsugarak is felbátorodtak volna!

Topit a gyerekek azonnal megszerették, és miközben az új családjával hazafelé baktatott a lejtős óbudai utcán, nemcsak a farka, de a szíve is örömteli ritmusra járt. Bizony, nem volt nála boldogabb kiskutya kerek e világon!

A zsűri döntése értelmében 2023-ban ez a mese lett Óbuda-Békásmegyér Önkormányzat meseíró pályázatának első helyezettje.

Kozitz Dávid - Óbudai Meseerdő Óvoda

Marton Hanna - Pitypang Művészeti Óvoda

Tripsánszki Éva

Az aranycsengettyűs galamb

Mesét mondok, igazi mesét, amit még a nagyapámtól hallottam, ő a dédapjától, az meg még az ükapjától!

Valamikor hajdanában, úgy jó százötven évvel ezelőtt, Nagy-Magyarországon élt egyszer egy királyfi, akit Budának hívtak. A Duna folyásának jobb partján lakott, erős, daliás, kiváltképp szép szál legény volt. Vitézsége, igazságossága híres volt a világban. No de, hogy szavamát ne felejtsem, Buda királyfi igazán szerette a jó ételleket, italokat, kiváltképp a jó borokat. Éppen ezért számos szőlőföldön termesztett finom szőlőt, hogy azután hordókba töltesse az azokból sajtolt jóféle nedűt. Szívesen tért be az óbudai szőlősgazdákhöz egy kis áldomásra, boldogan múltatta velük az időt. Igen ám, de bármennyire jóra való is volt a királyfi, a seregélyeket, rigókat és egyéb madarakat bizony nem kedvelte, mert rendre megdézsmálták az édes szőlőfürtöket. A gazdákat sorba állíttatta, hogy kereplőkkel, zajkeltőkkel naphosszat riogassák a madarakat.

A Duna bal partján élt ebben az időben a bájos és okos Pest királykisasszony. Mesés virágzó kertjeiben naphosszat sétált, és kedvenc madarait, a galambokat etette. Legkedvesebb galambja a tenyeréből csipegetett, miközben élvezte a királykisasszony kezének bársonyos simítását. Ez a galamb aranszalagos csengettyűt viselt a lábán, így bármerre is járt, a királykisasszony mindig tudta, hol leli.

Történt egyszer, hogy amikor a királykisasszony éppen a kertje virágaiban gyönyörködött, a vállán ülő aranycsengettyűs galamb megrebegtette szárnyait, burukkolt egyet, és a levegőbe lendülve átrepült a Duna felett, egyenesen a túlpartra, Buda királyfi területére. Sírva is fakadt a királykisasszony: hogyan szerzi most vissza szívbeli madarát? De nem sokat teketóriázott, s mivel akkor híd még nem ívelt át a víz felett, így kapta magát, leszaladt a folyó partjára, beléült egy csónakba, és átevezett Óbudára.

Az óbudai szőlőföldek bizony meredeken a hegyoldalba voltak. A királykisasszony azért, hogy nehogy a selyem-bársony ruhája elszakadjon, szoknyáját felhajtotta, derekába gyűrte. Nem bánta, hogy térdéig kivillan a lábacska, útnak eredt a szőlőtőkék között. Egész álló nap gyalogolt a Kiscelli dombokon, de hiába. Mivel a galambnak nyoma sem volt, napszállta előtt szomorúan evezett haza, a Duna bal partjára. Másnap hajnalban pacsirtaszóra ismét felkerekedett, újból átevezt a folyón, ruháját ismét térdig hajtotta, és másodsorra az aranyhegyi szőlőföldekre vitte az útja. Az Aranyhegy minden zegét-zugát átkutatva, ám ezen a napon sem járt sikerrel. Kénytelen volt hát ismét madara nélkül hazatérni. Pirkadatkor azonban harmadszor is csónakba szállt, s az óbudai Csúcshegyig meg sem állt. Térdig húzott szoknyácskájában a hegyoldal legmagasabb pontjáiig gyalogolt, hívogatta galambját, mindhiába. Elfáradva a sok járkálásban leült egy szőlőtőke mellé megpihenni. Már éppen feladni készült a keresést, amikor egyszer csak vidám csengettyűszót hallott. Fel is pattant azon nyomban, bánta is, hogy milyen fáradt, szaladt egyenesen a hang irányába.

A hegyoldalba lévő présházák árnyékában naptól leburnult, szélből cserzett lábú szőlősgazdák üldögéltek és falatoztak, miközben puha kenyerek morzsáival kínálgatták a királykisasszony aranycsengettyűs galambját. A galamb örömeiben minden morzsa után perdült egyet, táncoló lábain megszólaltatva a csengőt, ami önfeledt mosolyra és újabb morzsa-hintésre készítette a gazdákat. Ebben a pillanatban ért a gondosan megművelt szőlőskerthez Buda királyfi is, hogy a közlgő és messze földön híres Óbudai Búcsúra invitálja a gazdákat és jóféle boraikat. A szőlőtőkék közül kilépve és a galambot megpillantva máris indult, hogy elkergesse azt. A királykisasszony ezt látva kiugrott rejtekéből, és madara védelmére sietve elé állt. A királyfi döbbenet pillanattal a lányra, aki kimerültségét, gyűrött ruháját, királylányhoz nem illő, sérült, leburnult lábát leplezve felkiáltott:

- Nem addig ám! Ez az én galambom! És őt nem bánthatja senki emberfia!
- Márpedig ami az én földemen van, azzal én rendelkezem! – emelte fel hangját a királyfi is. Közben erősen megtetszett neki a bátor és gyönyörű leány. – Mivel pedig az engedélyem nélkül léptetek a földemre, a foglyaim vagytok! Egyetlen feltétellel távozhattok szabadon, ha helyesen válaszolsz a kérdéseimre, különben örökre nálam kell maradnotok!

Makai Báborka - Pityang Művészeti Óvoda

Szántó Benedek - Ágoston Művészeti Óvoda

– Mi volna az a kérdés? – nézett szembe Buda királyfival bátran a leány. A királyfi erre így szólott:

– Halld hát. De ne feledd, ha elvéted a választ, nem szabadulsz többé sem te, sem pedig a galambod! Mondd hát, mi az a három dolog, ami leggazdagabbá tesz engem széles e világon?

A lány gondolkodott pár pillanatig, majd így válaszolt:

– Erre egyszerű a válasz. Az első: a mézédesszőlő, amelynek leve megtölti boroshordóidat. A második: az aranylő napsütés, amelyben fürdenek a hegyoldalok, amely a fáradhatatlanul neked dolgozó szőlősgazdák cserzett bőrét simogatja, és amely a szőlődet oly finomra érleli. És a harmadik: ez a galamb, amely társaival együtt vidámságot és békét hozhat el bármikor szívedbe, ha rápillantasz. Az ezek által kapott boldogság a legnagyobb gazdagság. Aki békében, boldogan él, az a leggazdagabb a világon, az igazi gazdagsághoz ugyanis nincs szükség pénzre. Ezek hát a válaszaim!

Buda királyfi szóhoz sem jutott az ámulattól. A szőlősgazdák is összenéztek, és helyeslően bólogattak. A lány tökéletesen felelt a kérdésre! De tökéletes volt nemcsak az okos válasza, hanem kedves hangja, mesés alakja, egész teremtménye. Most meg már Buda királyfi esett rabságba, méghozzá a szíve, amit a királykisasszony ejtett rabul.

– Felelj hát most még egy kérdésre! Fogságban nem tarthatlak ugyan, mert jól válaszoltál, de mondd, akarsz-e mostantól a földjeimen bármikor sétálni? Szőlőimből csemegézni? A Duna két partján velem kézen fogva uralkodni? Akarsz-e a társam lenni jóban és rosszban?

Mivel a királykisasszonynak is igen-igen tetszett a királyfi, kicsit kérette magát, majd így válaszolt:

– Ha nem bántod a madaraimat, közöttük legkedvesebb galambomat, és mostantól mosolyogva elfogadod őket, megfontolom a döntésemet! Ekkor az aranycsengettyűs galamb váratlanul a királykisasszony vállára röppent, beleburukkolt a fülébe, majd megrebegtette szárnyait, és átröppent Buda királyfi vállára. Elmosolyodott erre a királyfi, méghozzá olyannyira, hogy szája mindkét füléig futott! Tudta is ebből már a választ a leány:

– Legyen hát, szívesen leszek a hűséges társad!

Megölelték, megcsókolták egymást, aztán kézen fogva sétáltak el a királyfi hintájához. Az aranycsengettyűs galamb a hintó fölött repült, lábán megcsendült a csengő, amelynek hangjára több száz galamb röppent föléjük, s vitte hírül Buda és Pest örök összetartozását. Attól fogva pedig már nem kellett csónakba szállniuk, ha át akartak jutni

egymás földjére, mert számtalan hidat építettek a Duna két partja közé, melyek ma is állnak.

Ha szeretnétek látni Buda királyfit és Pest királykisasszonyt, csak sétáljatok fel a Gellért-hegyre, és üljetek le a víztározó tetején álló szobruk lábához. S hogy ez a mese mese volt-e, vagy valóság, azt bizony nem tudom, de üldögélés közben nyissátok ki jól a szemeteket, és ha arra röppenő galambot láttok, döntsétek el magatok!

A zsűri döntése értelmében 2023-ban ez a mese lett Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat meseíró pályázatának második helyezettje.

Bojtos Bella - Óbudai Százszorszép Óvoda

Ceszlai Zétény - Ágoston Művészeti Óvoda

Turai-Kiss Léna - Óbudai Százszorszép Óvoda

Kecskeméti Aliz - Óbudai Gyermekvilág Óvoda

Hosszú Gergő - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda

Forgácsné Fekete Anita

Egy mesés óbudai séta

Egyszer régen, sok évvel ezelőtt élt egy kislány, aki a szülei, a testvére és a nagyszülei szeretetében nevelkedett egy igazán különleges városban. A nagypapájával sok időt töltött, aki idős kora miatt lassacskán bandukolt a macskaköves aszfalton. Minden utcasarokról eszébe jutott egy régi történet, amit Panni boldogan hallgatott.

Egy borongós napon így szólt a nagypapája:

– Mit szólnál, ha elmennénk egyet csavarogni?

– Esőben? – csodálkozott a kislány.

– Miért is ne? Gyere, vegyük fel az esőkabátot, a gumicsizmát, és induljunk.

Panni szerette az eső illatát, a nagy pocsolókat, amelyekbe bele lehetett lépni. A nagymama gondosan összekészített nekik egy kis útravalót, ami Panni táskájába került, majd útnak indultak.

Kiléptek az óbudai lakás ajtaján, ám a nagypapa megállt egy pillanatra.

– Hallgasd csak, milyen csendben vannak a madarak. Elbújtak az eső elől. Ha eláll, újra meghallhatjuk őket, de addig a szél mesél nekünk. Ezek a hatalmas fák a templomkertben már nagyon öregek, sokkal idősebbek, mint én. Annyi mindent láttak és hallottak, végignézték, ahogy sok kislány felnőtté cseperedik. A szél zúgása mindig egy-egy kedves történetet mesél, csak jól kell figyelniük, hogy meghalljuk a szavait. Gyere, üljünk le egy picit erre a padra, hoztam neked valami különleges dolgot – mondta kedvesen, és átnyújtott Panninak egy gyönyörű fadobozt, amelyen látszódott, hogy már nagyon régi, a díszes mintákkal az oldalán mégis sokkal szebb volt, mint bármelyik fiatalabb doboz.

Panni csillogó szemmel fogta a kezében a faládikát.

Hégli Helga - Óbudai Almáskert Óvoda

– Nyisd ki nyugodtan! – bátorította a nagypapája. Ahogy a kislány felnyitotta a doboz tetejét, gyönyörű dallam szállt ki belőle. Panni arcára a meglepettség mosolya költözött.

– Papa, ez zenél! – csodálkozott a kislány, aki még sohasem látott zenélő dobozt.

– Bizony. Réges-régen az anyukámtól kaptam. Tettem bele valamit, amire szükséged lesz a mai kiránduláson. Ez egy térkép, neked készítettem – magyarázta a nagypapa, és átnyújtott egy rajzokkal teli lapot. A kislány még nem tudott olvasni, hiszen óvodás volt, de a rajzokat nagyon szerette. Neki is volt rengeteg színes ceruzája, amelyekkel szebbnél szebb alkotásokat készített. A születésnapjára még egy hegyezőt is kapott, ezeket mindig a kistáskájában hordta.

– Ezen a térképen sorba rajzoltam neked a mai kirándulásunk állomásait. Ahogy haladunk, úgy színezheted ki a lapot, így mire visszaérünk a nagymamához, egy gyönyörű rajzot mutathatunk meg neki, és elmesélhetjük, mi mindent láttunk – mondta a nagypapa, majd visszavette a szatrába a zenélő ládikát, és kézen fogta kisunokáját.

A lapon lévő első rajz hullámokat ábrázolt. Panni hamar rájött, hogy ez nem lehet más, mint a Duna. Rövid sétával hamar le lehetett érni a folyóhoz. Megálltak a parton, és hallgatták az esőcseppek kopogását a vízen.

– Nagypapa, mi az ott szemben? – kérdezte kíváncsian a kislány, és

Liter Sára - Óbudai Gyermekvilág Óvoda

Nyisztor Barnabás - Óbudai Gyermekvilág Óvoda

a Duna másik oldalán lévő partszakaszra mutatott.

– Az ott Pest. Nagyon régen még nem úgy hívták a fővárosunkat, hogy Budapest. Külön volt Pest, Buda és Óbuda. Mi itt lakunk a budai oldalon, Óbudán, ha pedig átnézünk a Duna másik oldalára, akkor Pestet láthatjuk.

– Olyan, mintha testvérek lennének? – kérdezte a kislány.

– Pontosan. Ahogy neked is van egy nővéred. Ti ketten, a szüleitek és a nagyszüleitek, mi egy család vagyunk. Pest, Buda és Óbuda is egy család lett.

Kis ideig még nézték a víz tetején úszkáló kacsákat és egy teherhajót, ami hangos zúgással robogott a Dunán, majd egy hatalmasat dudált, ami pont úgy hangzott, mint egy köszönés.

– Papa, ez a hajó köszönt nekünk! – lelkesedett Panni.

– Bizony, jól hallottad, nem csak a fák szólnak hozzánk. Ha igazán figyelünk a körülöttünk lévő dolgokra, különleges üzeneteket hallhatunk. Gyere, menjünk tovább, vár minket a következő állomás – mondta kedvesen a nagypapa.

– Elárulod, mi az? – kérdezte kíváncsian Panni.

– Nézd meg, mi van a térképen! – javasolta a nagypapa.

– Egy esernyő! – kiáltott fel Panni.

– Akkor irány a Fő tér, ahol már várnak minket az esernyős szobrok – felelte a nagypapája.

Kis idő múlva elállt az eső, és újra lehetett hallani a madarak énekét. Mire odaértek, a háttérben gyönyörű szép szivárvány jelent meg. Panni csodálta a hét különböző színt: vörös, narancs, sárga, zöld, világoskék és sötétkék, valamint lila.

A Fő téren lévő esernyős szobrok nagyon tetszettek a kislánynak, megcsodálta őket, majd a szivárvány színeivel kiszínezte a térképen lévő esernyőt.

A nagypapa kézen fogta, és elindultak a következő állomás felé, ami a HÉV-hez vezetett. Izgatottan várták, hogy megérkezzen a zöld-fehér szerelvény. Miután a vezető lefékezte a járművet, kinyíltak az ajtók, Panni gyorsan a jegylyukasztóhoz lépett, és pipiskedve kilyukasztotta a jegyeiket, majd az ablaknál lévő ülésre huppant. A nagypapája kissé

Pasinszki Dóra - Óbudai Gyermekvilág Óvoda

fáradtan pihent meg mellette. Az ajtók felett lévő narancssárga lámpa világítani és sípolni kezdett, jelezve, hogy az ajtók záródnak. A HÉV lassan kigördült az állomásról, Panni pedig tovább színezte a rajzot. Miután Békásmegyeren leszálltak, rövid sétát tettek. A térképen a következő kép egy buszt ábrázolt, ami azt jelentette, hogy azzal fognak

hazautazni. Miközben nézték a sok autót, elfogyasztották a nagymama által csomagolt finom falatokat is. Azután leszálltak a buszról, és a kislány újra elővette a térképet, amelyen egy harangot pillantott meg. Tudta, mi a következő állomás.

Hamarosan megérkeztek a templom mellett található harangokhoz.

– Hány óra van? – érdeklődött Panni.

– Mindjárt dél, úgyhogy nem kell már sokat várnunk.

Kis idő múlva meghallották a gyönyörű harangok zenéjét. Csodaszép volt, a kislány örömmel hallgatta, gyakran sétált erre a nagymamájával is.

Rubóczki Lili - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda

– Hiszen ez ugyanaz a dallam, mint ami a zenélő dobozban szól! – mondta boldogan.

Ekkor a nagypapája mosolyogva elővette a dobozt, amelyből régi fényképek kerültek elő.

– Ezek a képek gyerekkoromban készültek. Látod, milyen más volt a város? A nagy panelházak helyén kis házak álltak, és autók helyett lovas kocsik jártak.

A kislány csodálkozva nézte a kopott fényképeket. Ekkor a nagypapája így szólt:

– Egy dolog viszont nem változott. Aki jól figyelt már akkor is, meghallhatta a város hangját.

Hirtelen a nagy templom harangja is megszólalt, mintha azt üzenné, hogy eljött az ebéd ideje. Panniék elindultak hazafelé.

– Papa, bemehetünk még egy kicsit a játszóra? – kérdezte reménykedve a kislány.

– Nézz csak rá a térképre! – mondta mosolyogva a nagypapa.

Sipos Dorka - Óbudai Almáskert Óvoda

A kislány látta, hogy egy hinta van rajta. Rögtön felcsillant a szeme, hiszen ez nem jelenthet mást, mint hogy a játszótér az utolsó állomásuk. Gyors léptekkel, szinte rohanva indultak a ház közelében lévő játszóhoz. A kislány bepattant a hintába, és vidáman lökni kezdte magát.

Nagyon szeretett itt hintázni, hiszen ha felnézett, látta a nagyszülei ablakát. Épp ekkor integetett ki a nagymama is nekik, és elindultak lassan felfelé.

A lakásba lépve finom illatokat éreztek. Gyorsan megmosták a kezüket és az arcukat, majd leültek az ebédlőasztalhoz.

– Hogy tetszett a kirándulás? – kérdezte a nagymama.

– Nagyon jó volt. Nézd, Mama, kiszíneztem a térképet! Ennyi mindent láttunk ma, ezt neked adom! – azzal átnyújtotta a színes lapot, és megette az ebédet.

Ebéd után a nagyszülei ágyába feküdt.

Nagypapa az ágy mellé lépett, és megsimogatta a fejét.

– Jól érezted magad? – kérdezte.

– Igen, csodálatos nap volt. Máskor is elmegyünk kirándulni?

– Hát persze, drágám, amikor csak szeretnéd – válaszolta mosolyogva a nagypapa, és egy puszit adott a kislány homlokára.

A zsűri döntése értelmében 2023-ban ez a mese lett Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat meseíró pályázatának harmadik helyezettje.

Bakos Anna Boglárka - Óbudai Gyermekvilág Óvoda

Pinkert Mia - Óbudai Vackor Óvoda

Tóth Janka - Óbudai Mesevilág Óvoda

Gacsályiné Frányó Zsuzsanna

Berci és az utcabál

Egyszer volt, hol nem volt, valahol Óbudán a régi házak között megbújt egy kicsi óvoda. A legmesésőbb hely volt ez kerek egy világon, olyanmennyire, hogy itt minden csoportot egy-egy meseszereplőről neveztek el. Volt itt Pom Pom, Mirr-Murr, de még Süsü csoport is.

Történt egyszer, egy őszi napon, hogy az apró mesés óvoda Mirr-Murr csoportjába új kisfiú érkezett. A gyerekek már napokkal az érkezése előtt izgatottan várták, latolgatták az esélyeket, hogy Berci majd milyen jelet választ magának. Vajon a dominót, a lufit vagy az almát? Esetleg a fagyit?

Mikor eljött a várva várt nap, Berci félénken, az anyukája kezét szorongatva lépett a csoportba. Nem akart jelet választani magának, inkább csendben figyelt, mindent alaposan szemügyre vett. Aztán Hédi néni, az óvó néni leguggolt Bercihez, és megkérdezte:

– Megmutathatok neked egy érdekes szerkezetet? Mi építettük a gyerekekkel. Vannak benne egymást hajtó fogaskerekek.

Berci félszegen bólintott, és az anyukája kezét elengedve bizonytalanul Hédi néni nyomába eredt. Az elkövetkező napokban Berci semmi mással nem foglalkozott, csak ezt a szerkezetet forgatta, figyelte. A gyerekek hiába hívták játszani, hiába próbáltak vele beszélgetni fociról, dinókról vagy versenyautókról, Bercit semmi más nem érdekelt. Jelet csak a következő héten választott magának. Ez okozott némi fennforgást, ugyanis a mosógépre esett a választása. Peti nem bírta szó nélkül hagyni:

– Ilyen jel nincs is az óvodában.

Dani folytatta:

– De hát ki akarna mosógépjelet, ha van fagyis? De komolyan? Ennél még az alma is jobb...

Idővel a háborgás csitult, és a gyerekek lassan elfogadták, hogy Bercit nem érdeklik az ő kedvenc játékaik, így nem is játszik velük. Ahogy egyre jobban megismerték új társukat, megszokták azt is, hogy néha hangosan kiabál, vagy furcsán mocorog. Berci már csak ilyen volt.

Egy hétfői napon Berci igen durcásan érkezett az óvodába. Kiderült, hogy otthon felejtette az új ventilátoruk működésének leírását, amelyben számára nagyon érdekes rajzok voltak. Azt tervezte, hogy egész nap azt fogja az óvodában tanulmányozni, hiszen mire jó a hétfői ovi-nap, ha nem erre. Ám a leírás nem volt ott, és nem volt mit tenni. Még az sem tudta elterelni a figyelmét nagy gondjáról, hogy Kati néni, a dadus felajánlotta, kísérje el őt az óvodai mosókonyhára beindítani a mosógépet, mert fontos lenne kimosni az előző héten használt törölközőket. Bercit semmi más nem érdekelt, csak a ventilátor otthon felejtett leírása.

Lőrincz Bianka - Óbudai Mesevilág Óvoda

Durcás volt, mocorgott, kereste a helyét a csoportban. Egyszer csak az anyukája jelent meg a csoport ajtajában. Kezében ott lebegett a fontos dokumentum. Berci annyira megörült, hogy nem figyelve a lába elé, átszaladt a játszószőnyegen. Miután átvette a rajzot, és újra elbúcsúzott az anyukájától, a szeme sarkából látta, hogy a szőnyegen nagy a felbolydulás.

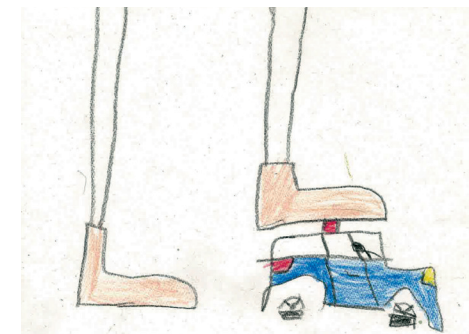
– Gyere ide, Bercikém, kérlek! – szólt Hédi néni. – Nézd, a fiúk nagyon szomorúak, mert ahogy anyukádhoz siettél, ráléptél a benzinkúton

tankoló rendőrautóra. Sajnos kitört a kereke.

Berci teketóriázás nélkül annyit mondott:

– Hazaviszem, és megjavítom.

Másnap Berci visszahozta az autót. A fiúk csak ámultak, mert a járgány jobb volt, mint új korában. Hédi néni is büszkén mosolygott.

Simon András - Óbudai Hétpettyes Óvoda

– Azta! Kösz, Berci! Jössz velünk játszani? Megtankoljuk a rendőrautót újra, aztán elkapja a bűnözőket... – invitálták a fiúk, de Berci nemet mondott, és inkább megnézte, hogyan főzi a kávékat Kati néni.

A Mirr-Murr csoport elfogadta Bercit olyanak, amilyen volt: magányosnak, másnak, különösnek. Néha hívták játszani, de előre sejtették, hogy nemet fog mondani. Ha pedig a kislány rosszkedvű volt, akkor tudták, hogy jobb messzire elkerülni.

November elején Hédi néni azt újságolta a gyerekeknek, hogy hamarosan, november 17-én utcabál lesz Óbudán, mert 150 éve egyesítették Budát, Pestet és Óbudát. Ünnepelni fog a főváros. Amikor a gyerekek azt kérdezték, hogy mi az az utcabál, Hédi néni elmondta, hogy ilyenkor a környékeliek felvonulnak, táncolnak, együtt ünnepelnek. Erre az alkalomra fel szokták díszíteni az utcát, ezzel is hozzájárulva az ünnep hangulatához. A gyerekek hatalmas lelkesedéssel vetették bele magukat az eseményekbe, és mindannyian terveket szövögettek.

– Készítsünk olyan lámpást is, ami világít, mert már hamar sötétedik! – szólt Janka.

– Legyen színes, hogy színes fénye legyen! – ötletelt tovább Panni.

Ekkor az óvó néni az ajtó felé fordult, és csendben kinyújtotta a kezét, így minden gyerkőc odanézett. Az ajtóban ott állt Dani, kisírt szemekkel, és az anyukája lábát ölelte.

– Mi a baj, Dani? – kérdezte Hédi néni kedvesen.

Dani az anyukáját elengedve Hédi nénihez ment, és bevackolta magát az ölébe. Csendesen hozzákezdett, hogy szomorúságának okát elmesélje a Mirr-Murr csoportnak:

– Nemrég volt a születésnapom, amikor hoztam azt a finom epres tortát, amit együtt ettünk meg. Akkor anyukámtól és apukámtól egy távirányítós autót kaptam. De ma reggel, amikor be akartam kapcsolni, nem mű-

ködött, egyszerűen nem indult, pedig még elemet is cseréltünk benne... Ekkor a rajzos asztalnál eddig csendben ülő Berci váratlanul megszólalt:

– Elhoztad? Én szívesen megjavítom!

Dani szó nélkül kiment az öltözőbe, és elővette a hátizsákjából féltve őrzött autóját, majd a hozzá való távirányítót, és letette Berci elé az asztalra. Berci egész délelőtt azt forgatta, vizsgálgatta. Amikor eljött az udvari játék ideje, Berci Dani elé állt, és azt mondta:

– Az elektronikával lehet baj, valami nem érintkezik... Ha megengeded, hogy hazavigyem, otthon a szerszámaimmal szét tudom szerelni, és ha szükséges, apukámmal meg is tudom forrasztani, mert neki van forrasztópákája is.

Dani elgondolkodott egy pillanatig, majd rábólintott.

Másnap Dani az elsők között ért be az óvodába, még Kati néni sem toltta be a reggelit, amikor ő már a csoportajtóban állva türelmetlenül várta Bercit.

Amint megérkezett, egyenesen Danihoz sietett, és a kezébe adta az autót. Dani letette, bekapcsolta, és megnyomta az indítógombot.

– Műűűködiik! – kiáltotta boldogan. – Nézzétek! Berci megjavította ezt is! Minden gyerek ámulva nézett a kisautóra és Bercire.

– Berci! Most már biztos: neked ez a szupererőd! Kiváló szerelő vagy! – lépett oda hozzá Peti.

– Tényleg! Ez a szupererőd! – helyeselt Dávid.

– Nagyon kedves vagy, hogy megjavítottad, Berci! Ez aztán szép munka! – dicsérte Hédi néni is.

– Figyelj, Berci, én nagyon jó kincses térképeket rajzolok, ha szükségem lenne egyre, csak szólj! – ajánlotta Dani.

– Én meg szívesen sütök neked sütit a babaszobában, ha szeretnéd. És ha elromlik a sütő, természetesen téged hívlak szerelni! – tette hozzá Janka. Hédi néni csak ámult:

– Ejha! Mennyi szupererő!

– Hú, de jó lenne, ha tartanánk egyszer egy szupererőnapot, amikor mindenki beöltözik annak, amiben szuper... – lelkesedett Peti.

– Micsoda jó ötlet! Mit szólnátok, gyerekek, ha az utcabál napján beöltöznénk? – kérdezte az óvó néni.

– Na de akkor te magadnak kell, hogy öltözz, Hédi néni, mert te egy szuper óvó néni vagy! – szólt csendesen Berci. A gyerekek kacagtak, egyetértettek, és újabb terveket kezdtek szőni.

A Mirr-Murr csoport a következő napokat – egészen az utcabálig – azzal töltötte, hogy már nemcsak díszeket, lámpásokat készített, hanem jelmezeket is tervezett, hogy a várva várt napon egész Óbuda lássa:

mindenki egytől egyig szuper valamiben. És mivel mindenki másban jó, nemcsak a lámpások, hanem a világ is csodásan színes.

A zsűri döntése értelmében 2023-ban ez a mese lett Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat meseíró pályázatának különdíjasa.

Shirley Alicia Nizhorni - Óbudai Hétpettyes Óvoda

Varga Fanni - Óbudai Mesevilág Óvoda

